

„O ti revica moja mala, strah te je bilo zopet! . . . Vidiš, jaz sem delal, saj veš, kako potrebujeva denarja . . . Ah da, ti si pač prava revica, da te je strah sove. Pa čuj! . . .“

Iz nevelike dalje so prihiteli vroči vzdih slavca . . . Njegova visoka pesem ljubezni je zadrhtela nad dolino in reka je skoraj ustavila svoj tek, da bi je ne motila.

Pavla se je tesneje privila k svojemu možu ter položila glavo na njegove prsi. In tisti hip je vedela in čutila, da so vezi, ki vežejo ženo z možem, svete in večne . . .

V kupeju.

Sedla sta v kupeju skupaj,
sedla sem nasproti jaz,
ah, kaj vse mi duša skriva,
kaj zakriva vse obraz!

„Kaj je tebi, ljuba moja,“
mi Anita šepeta.
„Vidim že zidove bele,
skoro bodeš ti doma.“

Tam v daljavi se zidovi
doma mojega bleste . . .
Želje bodo tam hodile
temne poti in cesté.

K njem skloni lepo glavo,
sladko gleda mu v oči —
„Srečna bodi z njim Anita,
srečna z njim do konca dni!“

Zunaj dremlje dan megleni,
mrak prihaja že v kupej,
a za motnim steklom solze
padajo od težkih vej . . .

Kristina.